

לעשות ר"ל לכתחילה, ומ"מ בריעבד אם כיון ביה"ש יצא וכו'ל. אבל הא"ר מפקפק בזה ומצדד דנכון שיחזור ויספור בצד"כ בלי ברכה. ובשעה"צ סק"כ: משום דלהוכיח פוסקים ספירה בזה"ו דאורייתא ולהכי אין לסמוך על ספק לילה. הרי דאף דלדוח"פ ספירה בזה"ו מדרבנן, יש לחשוש לפחתה לכתחילה אליבא דכו"ע שמא ספירה בזה"ו דאורייתא.

וא"כ אם נכון לפני ספה"ע לקיים מ"ע מה"ט, עובדים על כל חוסף לרד"פ, ואם נכון לקיים מ"ע מדרבנן עובדים על כל תגרע להוכיח פוסקים דס"ל דזה מה"ט. ומשור"ה רדאי צריך גם כן לכוין, כמ"ש הכנור יעקב לגבי לולב כל ז' בירושלים, כוונת ספק או דאורייתא או דרבנן, כלומר אם זו מצוה מה"ט או לקיים מ"ע מה"ט ואם זה מדרבנן או לקיים מצוה מדרבנן. וברד"א צריכים לכוין כן. אלה האומרים בנוסח לשם יחוד שלפני ספה"ע: הני מוכן ומוזמן לקיים מ"ע של ספה"ע כמ"ש בתורה וספרותם וכו'. ואולי זה טעמם של אלה שאינם אומרים לשם יחוד בספה"ע, אף שבמצוות אחרות כן אומרים, כדי שלא יבואו לידי ספק זה, ורדאי אין טעמם כדעת הגר"י שהתנגד ככלל לאמירת לשם יחוד.

ור' מה שמוכח מכ"ק האדמו"ר מקולונובוג וצ"ל בשפע חיים, ח"ב דברי יציב ט"י ח': וזה לי ימים רבים שמנהגי לולב על החיצות הללו ולומר לקיים מצוות ספירת העומר וכתוב בתורה וכו' כיון דלדעת רד"פ ספירה בזה"ו דרבנן, ושמחתי שמצאתי באורחות חיים החדש שהביא כן בשם ספר מאורי אור עייש. וביחוד יש לחוש לפי שי' הרמב"ם פ"ב מה'ל מורים שבכלל כל חוסף שלא לומר על תקנת חכמים שהיא דבר תורה, שהאירכו בזה הרבה, וא"כ חשש ב"ח יש בדבר. ואולי י"ל בנוסח הגדפס לחוש להני רכוחות שחיצות ד"ט, ואם יכוין רק לקיים מ"ע מדרבנן י"ל דהוי חסרון כוונה. ועי' פסחים קי"ד: ז.א. מצ"כ כיון דכלא עידן חיובא דמדרבנן הוא דאכיל וכו' וכתוסי' שם עיי"ש עד הסוף, וברך ק"כ. ד"ה באחרונה, ומשמע קצת דאם צריך כוונה ל"י ד"ח דאורייתא בזה שמקיים הדרבנן, והראוני בחזו"א שדייק כן ועוד מדברי החוסי' ר"ה ל"ג: דכיון דעשו בשיבה כל הספיקות של תורה לא חשו לחזור ולעשות בשעת תפלה וכו' עיי"ש. ולי צ"ע על מש"כ דאם יכוין דהוא דרבנן י"ל דזה הוי חסרון כוונה. הרי יחידה מזו, דעובר על כל תגרע.

ועוד כ' שם דלדברי השאג"א סי' כ"ב דו"ל: נמצא אין מעלת חזיר ומקדש אלא במצוה על הכריתה אבל לא לגבי דבר הרשות, וכיון דשל סופרים קלין משל תורה, ה"ל נגד ד"ח כדבר הרשות, עיי"ש. ולפי"ז מוסבר שפיר שלא יוצא י"ח כשמכווין לקיים דרבנן, דאין כוונת מצוה כלל כיון דכרשות הוי. עכח"ד.